

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2015 r.

sprawy **A. J.**,

uniewinnionej od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 278 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 16 maja 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.,

z dnia 19 listopada 2013 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową K. N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. uniewinnił A. J. od zarzutu popełnienia trzech przestępstw z art. 278 § 1 k.k. (pkt I wyroku) oraz umorzył na podstawie art. 45 §1 k.w. postępowanie o czyn z art. 119 § 1 k.w. (pkt II wyroku). Oskarżycielka subsydiarna K. N. oraz jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, zarzucili w apelacjach naruszenie prawa procesowego, w tym art. 2, 4, 7, 92, 410 i 424 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy

w S., po rozpoznaniu obu apelacji, wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

oskarżycielki subsydiarnej. Zaskarżyła ona wyrok w pkt. I w zakresie utrzymującym w mocy pkt I wyroku Sądu I instancji, którym oskarżona A. J. uniewinniona została od popełnienia czynów opisanych w pkt. 1, 2 i 3 zarzutu oraz w zakresie utrzymującym w mocy pkt II wyroku Sądu Rejonowego, w części w której z opisu czynu zarzucanego oskarżonej wyeliminowano zachowanie polegające na przywłaszczeniu laptopa oraz w pkt. II i III.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S. wniosła pełnomocnik zarzucając naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, a polegające na naruszeniu norm:

1) art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności:

- faktu zwrotu przez A. J. pobranej z konta P.N. kwoty 33.200 zł, co wskazuje, że zdawała sobie sprawę z tego, że nie jest upoważniona do dysponowania środkami zgromadzonymi na jego koncie,
- uznania sprawstwa popełnienia przez A. J. czynu z art. 119 § 1 k.w. co przemawia za brakiem legalności wszystkich podejmowanych przez nią działań,
- faktu pozostawiania zmarłego we wspólności majątkowej z żoną U. N.,

2) art. 7 k.p.k. poprzez ocenę całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny z rażącym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającą między innymi na daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonej oraz zeznaniom świadków: [...], a odmówienie tego przymiotu zeznaniom oskarżycielki posiłkowej oraz U. N. i prezentowanej przez nie wersji,

3) art. 433 § 2 k.p.k. poprzez faktyczny brak rozważenia przez sąd odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a w konsekwencji naruszenie art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd *meriti* w wyniku rażącego naruszenia wskazanych wyżej zasad procesowania określających sposób dochodzenia do ustaleń i pomimo wytknięcia tego uchybienia w apelacji,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej K. N. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Brak jest bowiem uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Przede wszystkim należy wskazać, że tak skonstruowane przez wnoszącą kasację zarzuty w pkt. 1 i 2 (obraza art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k.) dotyczą tylko i wyłącznie orzeczenia Sądu I instancji i są całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Nie mogło dojść przy orzekaniu w Sądzie odwoławczym do naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż obraza tego przepisu polega na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej albo pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca, gdyż Sąd odwoławczy nie przeprowadzał w niniejszej sprawie żadnych nowych dowodów, a więc nie mógł dokonywać ich oceny, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że nie mógł również naruszyć normy art. 7 k.p.k. Zarzuty 1 i 2 podniesione w kasacji w istocie sprowadzają się do powielenia zarzutów apelacyjnych i zmierzają do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych. Kasacja nie jest natomiast kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu II instancji.

Wyrok Sądu I instancji może być jednak w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie, ale jedynie w sposób pośredni, poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej wprawdzie podnosi w ostatnim – trzecim zarzucie, że Sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów

wskazanych w środку odwoławczym, jednakże uzasadnienie kasacji w tym zakresie jest niezwykle lakoniczne i w zasadzie wynika z niego, że skarżąca kwestionuje wynik dokonanej przez Sąd II instancji kontroli wyroku Sądu I instancji, a nie brak w ogóle tej kontroli. Nie można więc podzielić jej stanowiska, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje bowiem, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy, postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacjach oskarżycielki subsydiarnej oraz jej pełnomocnika, w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że pomiędzy A. J. i P. N. istniał konkubinat. Wbrew twierdzeniu autorki kasacji Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Skarżąca nie wskazuje natomiast w kasacji na nietrafność czy też nielogiczność w rozumowaniu Sądu II instancji, który wykazuje, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę uniewinnienia A. J. od popełnienia zarzucanych jej czynów, zostały dokonane z rażącym naruszeniem zasad prawa procesowego. Sąd I instancji dokonał wszechstronnej analizy i oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i na jego podstawie poczynił ustalenia faktyczne co do wzajemnych relacji łączących oskarżoną z P. N. oraz okoliczności pobierania przez A. J. pieniędzy z jego konta. W szczególności Sąd Rejonowy szczegółowo odniósł się do zeznań K. N. oraz jej matki U. N., uzasadniając dlaczego nie zasługują one na danie im wiary, wskazując między innymi na brak ich kontaktów z P. N., szczególnie w ostatnim okresie jego życia, w czasie ciężkiej choroby. Sąd odwoławczy dzieląc te wnioski Sądu I instancji, słusznie zauważył, że wyjaśnienia oskarżonej uznane za wiarygodne, zgodne są z zeznaniami A. i R. N.-braci P. N. oraz jego bliskich znajomych, którzy jednoznacznie wskazywali na konkubinat łączący oskarżoną z P. N. oraz fakt, że zezwolił on jej na wejście w

posiadanie środków pieniężnych objętych niniejszym postępowaniem mimo, że formalnie nie rozwiązał łączącego go małżeństwa z matką oskarżycielki subsydiarnej. Rozpoznając zarzuty apelacyjne Sąd Okręgowy odniósł się również do twierdzeń skarżących jakoby oskarżona przywłaszczyła sobie laptopa, wskazując, że nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody na to, aby P. N. w chwili śmierci dysponował należącym wyłącznie do niego laptopem. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że brak jest podstaw do twierdzenia, że Sąd Okręgowy nie wskazał przyczyn uznania za prawidłową oceny zeznań skarżącej i jej matki oraz wyjaśnień oskarżonej dokonanej przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżycielkę posiłkową K. N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k.